

Els secrets de La Morera

La Colla
Meta-
bòlica

Altres títols de la col·lecció:

Petjades Misterioses • El lladre de culleretes de postre

Totes les persones som diferents, per dins i per fora.

Sí, unes són brunes i tenen les cames llargues; altres són rosses i rodanxones; algunes tenen les orelles petites i altres, els ulls com plats. Això és el que veiem.

Però a l'interior del nostre cos també hi ha diferències.

Certes persones no poden prendre sucre; altres no toleren la llet ni els làctics; n'hi ha que tenen al·lèrgies o que no poden prendre proteïnes animals... per sort, així com hi ha vestits per a tot tipus de cossos, hi ha aliments per a tota classe de metabolismes.

Aquesta col·lecció et vol presentar l'Annia, l'Arnau, el Gabriel, la Laura i el Tomàs, nois i noies amb les seves característiques individuals que tenen en comú un metabolisme... diferent. Amb ells i els seus amics descobriràs coses sobre la fenilcetonúria, l'homocistinúria, el xarop d'auró, la citrul·linèmia, etc. i viuràs al seu costat situacions misterioses i emocionants.

Amb la Colla Metabòlica aprendràs molt sobre trastorns i alimentació alhora que et diverteixes amb les seves aventures.

Sant Joan de Déu
HOSPITAL MATERNOINFANTIL - UNIVERSITAT DE BARCELONA

Els secrets de La Morera

La Colla
Meta-
bòlica

Sant Joan de Déu
HOSPITAL MATERNOINFANTIL - UNIVERSITAT DE BARCELONA

Més informació sobre les malalties recollides en aquest llibre:
www.guiametabolica.org

Col·lecció La Colla Metabòlica

© Hospital Sant Joan de Déu, de la idea original; SHS-Nutricia, del patrocini

© Meritxell Martí, del text

© Joana Demestre i Mati Balsera, de les il·lustracions i la concepció gràfica

Dipòsit Legal: M. 21071-2010

Error congènit del metabolisme:

Grup molt nombrós de malalties poc freqüents ("rars"), causades per canvis hereditaris del DNA (mutacions). Aquestes mutacions donen lloc a proteïnes anòmales que no funcionen correctament i causen una alteració en el metabolisme, perquè interrompen una de les seves rutes.

Algunes d'aquestes malalties, les que afecten el metabolisme dels aminoàcids i àcids orgànics, es tracten amb dietes especials per impedir que s'acumulin productes tòxics que poden afectar el cervell o altres òrgans del nen afectat. Això significa un tractament amb dietes baixes en aliments amb gran contingut en proteïnes (carn, peix, ous, llet i derivats), que són substituïts per una fórmula especial ("suc del Capità PKU" en el conte), que no conté les substàncies perjudicials, però sí totes les altres que són necessàries per a la nostra salut.

PKU o fenilcetonúria: Error congènit del metabolisme de la fenilalanina, que causa l'acumulació d'aquesta substància en sang, orina i teixits, i afecta especialment el cervell.

Homocistinúria: Error congènit del metabolisme de l'homocisteïna, que causa l'acumulació en plasma, orina i teixits d'aquesta substància, i afecta el cervell, els ossos, els ulls i la circulació de la sang.

Amoni: Les proteïnes estan formades per una cadena molt llarga d'aminoàcids que al "trencar-se" alliberen amoni, que és una substància molt tòxica per al cervell. El nostre organisme l'elimina convertint-lo en urea, mitjançant una sèrie de reaccions cícliques, el cicle de la urea, que converteixen l'amoni tòxic en urea, que no és tòxica i s'elimina fàcilment per l'orina.

Citrul·linèmia: Defecte del cicle de la urea que causa l'acumulació d'amoni i citrul·lina en sang, orina i cervell, al qual afecta especialment.

Leucinosi o Malaltia d'Orina amb Olor de Xarop d'Auró: Error congènit del metabolisme d'alguns aminoàcids, leucina, isoleucina i valina, que causa l'acumulació en plasma, orina i teixits d'uns productes neurotòxics, que fan olor de **xarop d'auró** (i donen nom a la malaltia). La leucina i un derivat seu són les substàncies que s'acumulen més i també les més tòxiques. Per això aquesta malaltia s'anomena també **leucinosi**.

Aciduria glutàrica: Error congènit del metabolisme de la lisina, que causa l'acumulació en plasma, orina i teixits d'uns productes tòxics, l'àcid glutàric i els seus derivats.

Els secrets de La Morera

Hola, sóc l'**Annia**, ja tinc tretze anys i continuo fent el burro com sempre. També m'encanta xerrar hores i hores amb les amigues i amb els nois. Tinc citrul·linèmia i cada cop ajudo més el pare a la cuina.

Jo sóc la **Laura** i vaig un curs per sota de l'Annia. Tinc PKU, com el Gabriel, per això he après a cuinar tot de coses boníssimes perquè la meua dieta sigui divertida i variada. Tothom diu que acabaré posant un restaurant metabòlic!

Sóc el **Gabriel**, tinc quasi tretze anys i sóc el capità de la colla... quan l'Annia em deixa. La PKU fa temps que va deixar de tenir secrets per a mi. Crec que estudiaré bioquímica, per treballar al laboratori d'un hospital infantil. També m'agrada llegir còmics, com a l'Arnau.

Em dic **Arnau**, tinc dotze anys i mig i sóc fan del manga. Sempre m'ha agradat dibuixar. Tinc homocistinúria, per tant, com l'Annia, faig una dieta baixa en proteïnes. M'agrada sortir al bosc i descobrir petjades misterioses...

Em dic **Tomàs** i vaig a segon. Sóc de la Colla Metabòlica, perquè tinc leucinosi. Fins ara, era el més petit, però per no estar marginat, he convidat l'Eloi, que té acidúria glutàrica i menja tanta o més escalivada que jo!

L'Annia, l'Arnau i el Gabriel van entrar a classe amb el cap cot. Aquell dia hi havia examen i la professora no estava per romanços. Els havia dit que o pencaven o no aprovarien el curs. Deia que estaven massa ben acostumats i que a la vida, o t'esforçaves o res de res.

En canvi, els de l'altra classe estaven ben contents. Tothom treia bones notes, excepte el Yuri, que acabava d'aterrar d'Ucraïna al centre educatiu “La Morera” i no entenia ni un borrall ni de català ni de castellà.

—Quina nota has tret? —va preguntar el Gabriel a l'Arnau uns dies després.

—Jo un set.

—Un sis i mig.

—Òndia, està molt bé! —va exclamar l'Annia, que havia aprovat pels pèls.

Qui no se n'havia sortit gens bé era la Susi, la nova de la classe. Mai feia els deures, no parlava amb ningú i quan ho feia era per dir alguna cosa desagradable. L'Annia va intentar fer-se'n amiga, però la Susi li feia tants mocs que se'n va cansar.

—Uf, quina nena més rara —li va dir l'Annia al seu pare un vespre, mentre l'ajudava a preparar els canalons d'espinacs del sopar.

—Segur que és així per alguna cosa —va contestar el pare.

—Sí, perquè va néixer a Neptú i no al planeta Terra!

Tot i així, l'endemà, l'Annia va tornar a convidar la Susi a anar amb ella i les seves amigues, però un cop més, la noia li va fer una ganyota i li va girar l'esquena.

—Potser és que troba a faltar el seu antic cole —va dir l'Arnau.

—El que passa és que està boja! —va dir el Gabriel. —Ahir, un nen va deixar la motxilla un moment sobre la seva taula. Doncs la Susi la va tirar a terra i la va trepitjar.

—No està boja. Li teniu mania, per això es comporta així.

Era el primer cop que l'Arnau i el Gabriel no es posaven d'acord. L'Annia va riure.

—Em penso que a algú li agrada la Susi...

L'Arnau va envermellir com un pebrot i va decidir vigilar el que deia davant de l'Annia.

Però el tema de la Susi va passar a segon terme perquè el misteri de l'altra classe va començar a resultar un problema. Les bones notes continuaven i fins i tot el Yuri n'havia començat a treure. Això va acabar amb la paciència del Gabriel.

—Aquí en passa alguna de grossa. No pot ser que el Yuri tregui millors notes que nosaltres. Si no sap res! —va exclamar un cop eren a la plaça de “La Morera”, berenant.

—És veritat, sembla com si la nostra fos la classe dels ximples! —va dir l'Arnau.

La Laura, que anava un curs per sota, es va afegir a la conversa mentre es menjava un parell de bunyols de poma.

—Jo crec que saben les preguntes —va dir com si tal cosa.

Els altres tres es van girar cap a ella i l'Arnau va exclamar:

—És clar! Així s'entén... però d'on les treuen?

La Laura, veient l'atenció que li dedicaven els seus companys més grans, va donar una resposta agosarada, que va generar encara més expectació:

—No hi ha dubte: les roben.

Tots quatre en van estar parlant molta estona. Però com podien robar els exàmens?
Normalment estaven a la sala de professors, on sempre hi havia algú o bé estava tancada.

El Gabriel va dir, sense dubtar-ho:

—Ho hem d'investigar. El nostre honor està en joc.

—La Colla Metabòlica es posa en acció —va afegir l'Arnau.

—Sí! —va sumar-s'hi l'Annia —podem vigilar els de l'altra classe. Com que som quatre, serà fàcil.

—Eh —va dir la Laura —jo no sóc del vostre curs!

—És igual. Si ho descobreixes tu, et portaré cada dia la motxilla durant un mes

—va dir el Gabriel.

—D'acord!

A tot això, el Tomàs, el més petit de la Colla Metabòlica, havia quedat una mica fora del grup dels grans. També anava a “La Morera”, però feia segon de primària. S'havia fet molt amic d'un nen que també tenia un trastorn del metabolisme. Es deia Eloi i tenia acidúria glutàrica. A l'hora de dinar, el Tomàs es retrobava amb els seus amics més grans al menjador del centre, i sovint s'hi afegia l'Eloi, que ja era un més de la Colla Metabòlica. Allà s'explicaven coses del dia i provaven alguna menja nova que algun d'ells portava per compartir.

—Ei, que és això tan bo? —va dir l'Annia després d'empassar-se un tros de flam de bolets.

—És una recepta que la meva mare i jo hem perfeccionat —va dir la Laura —porta bolets, pastanaga i ceba. Nosaltres li hem afegit tomàquets xerri i fulles de menta.

—Ummm! Em penso que et nomenarem cuinera de la Colla! —va dir el Gabriel repetint-ne un tall.

En aquell moment, la Susi va mirar-los. Estava asseguda en un extrem de la taula, apartada dels altres. L'Arnau va estar a punt de dir-li que s'apropés, però temia algun comentari de l'Annia i es va conformar amb dedicar-li una mirada amistosa.

De fet, la Susi tenia cada dia més problemes a classe. Era tan rebel que de vegades deia coses fora de to a companys i professors. S'havia guanyat més d'un càstig i el tutor li havia dit que faria venir els seus pares per parlar-hi. La gota que va fer vessar el got va ser la baralla amb una nena de la classe. La Susi li va prendre l'estoig i li va llençar per la finestra. Alguns colors es van trencar per la meitat, el tutor li va donar una nota per casa seva i la Susi va estar més sorruda i malcarada que mai.

—És ella! —va dir el Gabriel aquell dia, a la sortida. —Sí, és ella qui roba els exàmens i els dona als de l'altra classe. Ho fa perquè ens té mania.

—Què dius! —va saltar l'Arnau en defensa seva. —La Susi no és cap lladre.

—I com en dius, d'agafar els estoigs de la gent?

—No li va robar. El va llençar perquè l'altra nena la molestava.

L'Annia va intervenir.

—Ei, no cal que la defensis tant. Podria ser el que diu el Gabriel. Qui, sinó, robaria els exàmens?

L'Arnau no ho va dubtar:

—El Yuri.

Tots se'l van mirar.

—Aquell tros de soca? —va exclamar el Gabriel que, en el fons, tenia ganes de fer-se amic del noi nou. Més que res perquè li atreia tot el que era d'altres països. L'Arnau, en canvi, li tenia una mica d'enveja, perquè un dia va veure com la Susi li somreia.

—Sí, pensa un moment. Qui s'ha beneficiat més dels exàmens robats? El Yuri. Ha passat de suspendre a treure sets i vuits!

En això, el Gabriel li donava la raó. Però la lògica de l'Annia va intervenir a temps per evitar que es cometés una injustícia.

—Nois, nois... si el Yuri robés els exàmens, el més normal és que no ho digués a ningú. Ensenyant-los als altres s'hauria arriscat a que el denunciessin.

Tots tres van quedar pensarosos. L'Annia tenia raó. El Yuri s'hauria jugat una expulsió i no li convenia gens. Haurien de continuar la investigació. El misteri encara no havia estat resolt.

Els dies següents, la Susi no va anar a classe. Tothom ho va notar perquè van tenir una mica de calma. Aquell vespre, mentre pelava pomes per fer al forn, l'Annia li va dir al seu pare:

—M'agradaria que ja no vingués més.

Però el pare de l'Annia, que preparava una lasanya de verdures va mirar la seva filla i li va dir en un to seriós:

—No diguis això. Segur que aquesta nena no ho deu passar gens bé.

—Però per què fa totes aquestes coses? Podria ser amable, jugar amb la resta de companys i no tindria problemes. Ella s'ho busca.

—I ja ho saps, per què s'ho busca?

L'Annia va haver d'admetre que no. És que era tan difícil apropar-se a ella...

Però la conversa amb el seu pare la va animar a intentar-ho per última vegada. Sabia que la Susi no vivia gaire lluny de casa seva. Li demanaria al tutor la seva adreça i l'aniria a veure. Sí, segur que fora de l'institut no seria tan antipàtica! Com que l'endemà la Susi encara no havia aparegut per “La Morera”, l'Annia va agafar un tros de coca de poma que havia sobrat del dia abans i va picar a la seva porta.

—Què hi fas, aquí?

La Susi feia més mala cara que mai. Estava pàl·lida i feia ulleres. Es notava que havia plorat, tot i que segur que ella mai ho reconeixeria.

—Volia saber com estaves. T'he dut pastís fet per mi. És especial, perquè no du ni ous ni farina normals, però està boníssim.

La Susi va mirar la seva companya com si fos una extraterrestre, però la va deixar passar. Era una casa vella amb un pati molt bonic. Van sortir-hi.

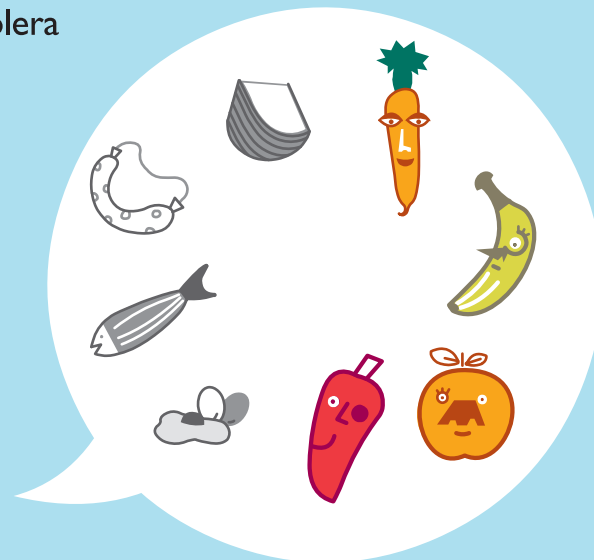
—Hi ha una cosa que no saps de mi —va dir l'Annia —i és que tinc un trastorn metabòlic.

La Susi va posar cara de sorpresa, en part per aquella paraula tan rara i en part perquè l'Annia li estigués explicant un secret seu.

—Si, ja sé que no saps què vol dir “metabòlic”. És normal, quasi ningú ho sap. Resulta que el meu cos no tolera la carn, el peix o els ous, per exemple.

—Que no pots menjar carn, peix ni ous?
I què menges?!

—Ui, un munt de coses. I també hi ha els suplementes. Però n'he hagut d'aprendre, no et pensis. Al principi no em preocupava gens del menjar. Però si mengés coses que no em van bé, em posaria malalta.

La Susi, per primer cop, semblava una noia normal, que escoltava amb interès el que li deia una companya.

—Mira, és veritat que pot ser una mica rotllo aprendre tot el que pots menjar i el que no, però al final t'ho aprens i és divertit cuinar, inventar receptes i parlar amb altres persones que tenen el mateix.

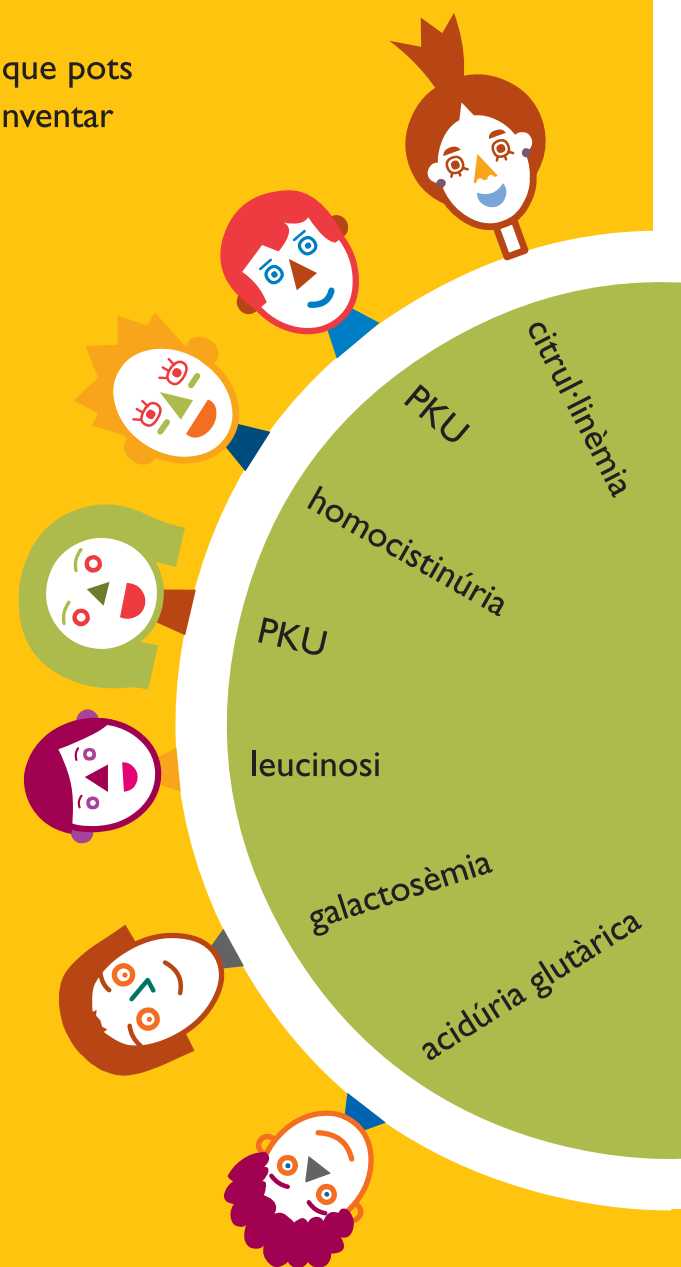
—Ah, però, no ets l'única que té un meteorit?

—Un trastorn metabòlic! —va exclamar l'Annia rient. Temps enrere era ella qui confonia les paraules.

—Que va! A classe n'hi ha dos més: l'Arnau, que té homocistinúria, i el Gabriel, que té PKU. I a la classe del costat, l'Ambre. I a primer, la meva amiga Laura, que també té PKU. I als petits el Tomàs, que té leucinosi, i l'Eloi, que té acidúria glutàrica. I a altres col·legis i instituts n'hi deu haver més.

—PKquè? Aciquè? —preguntava la Susi, sorpresa, tot i que cada cop més animada.

—He, he, benvinguda al club dels noms rars! —va riure l'Annia.

La Susi es va quedar de pedra. Fins aquell moment, sempre havia pensat que l'única persona “diferent” era ella. L'Annia li va oferir un tall de coca de poma, però la Susi, mirant-se-la, va començar a obrir la seva capsa de secrets.

—És que jo... jo també tinc problemes amb el menjar.

L'Annia va somriure i li va fer un copet a l'esquena.

—Ostres! Perquè no ho havies dit abans? Podries formar part de la Colla Metabòlica!

Però el secret de la Susi era un altre. I li feia vergonya parlar-ne.

—No, si jo puc menjar de tot, el que passa és que...

—Va, digues-ho, segur que no és tan terrible —i dient això, la va agafar del braç, i aquest gest va animar la Susi a explicar-ho tot:

—Vomito el menjar. A casa m'obliguen que mengi i després em tanco al lavabo i ho vomito. I al cole faig igual. Per això no vull estar amb ningú.

Pum. Ja ho havia dit.

L'Annia va quedar ben bocabadada. Pensar que algú que podia menjar de tot no ho volgués... ostres, que mal repartit que estava el món! La Susi era enemiga del menjar.

—I per què ho fas?

—Perquè vull estar prima. Si m'engreixo ningú voldrà estar amb mi.

L'Annia va dir sense pensar:

—Però si ningú no vol estar amb tu!

La Susi, en sentir això, va notar que se li negaven els ulls i va abaixar el cap. L'Annia, adonant-se que l'havia ferit, va afegir:

—Hi ha gent grassoneta que té molts amics i gent prima que en té pocs. Tenir amics no té res a veure amb el pes, Susi!

La Susi va tornar a alçar la mirada. La seva companya de classe tenia raó. Llavors li va explicar a l'Annia que sempre havia volgut ser amiga seva, però que tenia por de no agradar-li. L'Annia li va dir que malgrat el seu caràcter, l'havia anada a veure. I era perquè des del primer dia, volia que fossin amigues. Que li agradava la gent una mica rebel.

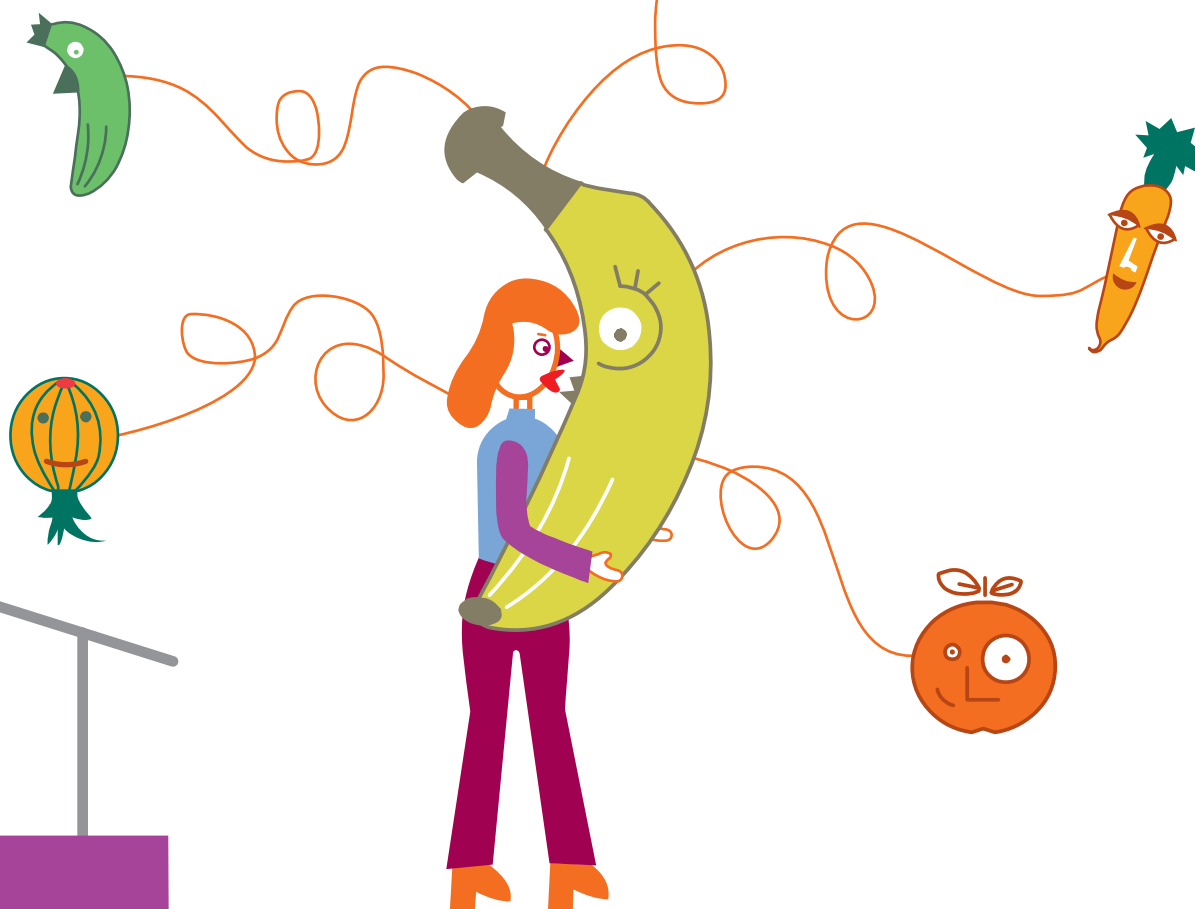
La Susi la va mirar uns segons, perplexa, i va somriure. Llavors l'Annia va aprofitar per fer-li una proposta:

—Per què no et fas amiga dels aliments? Encara que no tinguis un trastorn metabòlic, puc proposar als meus amics que formis part de la Colla.

La Susi estava cada cop més engrescada. No només havia fet una amiga, sinó que podria formar part del seu grup!

—Ah, i no sóc l'única a qui li vas agradar... però millor que no digui res més o me'n sé d'un que em llençarà la motxilla a la claveguera!

Aquella conversa va ajudar molt la Susi. Per primer cop a la vida veia que li interessava a algú tal i com era. I per primera vegada, també, va menjar coca i no va anar al lavabo després. Havia decidit fer cas a l'Annia i ser amiga dels aliments. Sí, aquell era un dels beneficis de l'amistat... amb una noia metabòlica!

Quedava, però, un altre misteri per resoldre. El dels exàmens robats.

Qui era? Com ho feia? I per què? Les investigacions de la Colla no acabaven de donar fruits. Una tarda, sota els arbres de la plaça de La Morera, es van trobar tots cinc, fins i tot el petit Tomàs, que esperava que el vinguessin a buscar per anar a violí. El Gabriel, que prenia el suc del capità PKU va obrir foc:

—En començo a estar tip. Ho deixo. He decidit estudiar més i atrapar els de la classe del costat. Tant me fa si copien.

—Tens raó —va dir l'Arnau. — A més, és molt difícil que algú pugui entrar a la sala de profes sense que el vegin...

Llavors el Tomàs, amb la boca plena de pera va dir:

—L'Eloi entra a la sala de professors. I la seva germana també. La seva mare és mestra i la van a buscar quan pleguen.

Els altres quatre van quedar muts. La Laura va ser la primera a reaccionar.

—Per tant, hi ha dues persones que entren a la sala de profes sense que ningú sospiti...

L'Arnau va saltar:

—L'Eloi no pot ser, és massa petit.

—Però la seva germana... saps a quin curs va, Tomàs? —va preguntar el Gabriel.

—No, però és gran.

Amb aquesta informació en van tenir prou. La Colla Metabòlica es va posar en acció i van investigar a fons fins resoldre el misteri. La Tere era professora de biologia i tenia dos fills: l'Eloi, de set anys, i la Blanca, de dotze, que anava a l'altre grup de segon d'ESO. Era clar que ella robava els exàmens i els passava als de la classe. Va ser la Laura qui va descobrir com ho feia.

Un matí, ella i l'Annia estaven parlant a l'hora del pati amb unes noies de l'altra classe i la Laura va anar directa al gra:

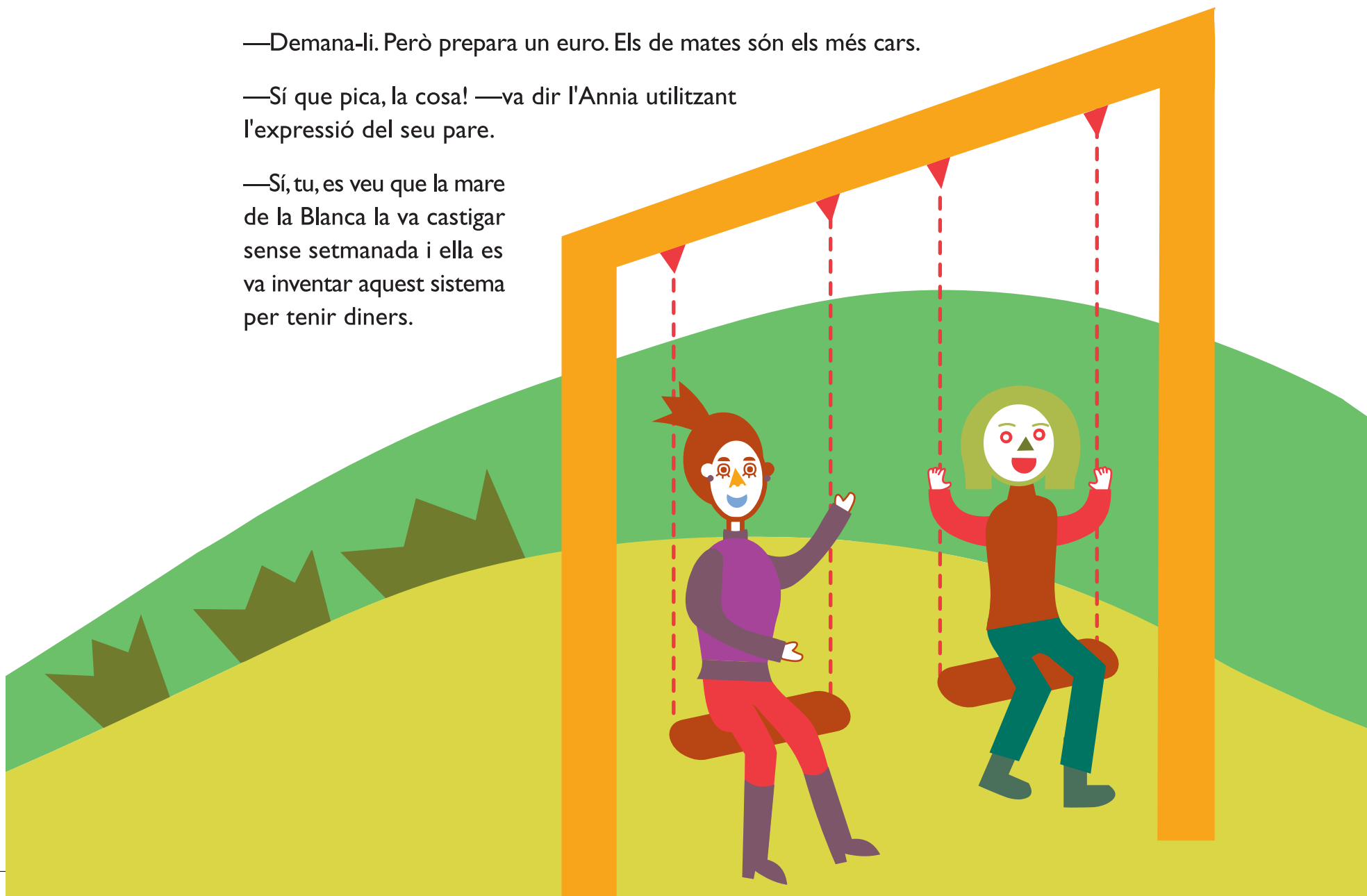
—Li vull demanar a la Blanca que m'aconsegueixi l'examen de mates de dijous.

Les noies se la van mirar sorpreses, però com que la Laura ho va dir amb tanta naturalitat, li van contestar:

—Demana-li. Però prepara un euro. Els de mates són els més cars.

—Sí que pica, la cosa! —va dir l'Annia utilitzant l'expressió del seu pare.

—Sí, tu, es veu que la mare de la Blanca la va castigar sense setmanada i ella es va inventar aquest sistema per tenir diners.

Així va ser com van descobrir-ho. Quan van tornar a trobar-se amb el grup, l'Annia va dir de la Laura:

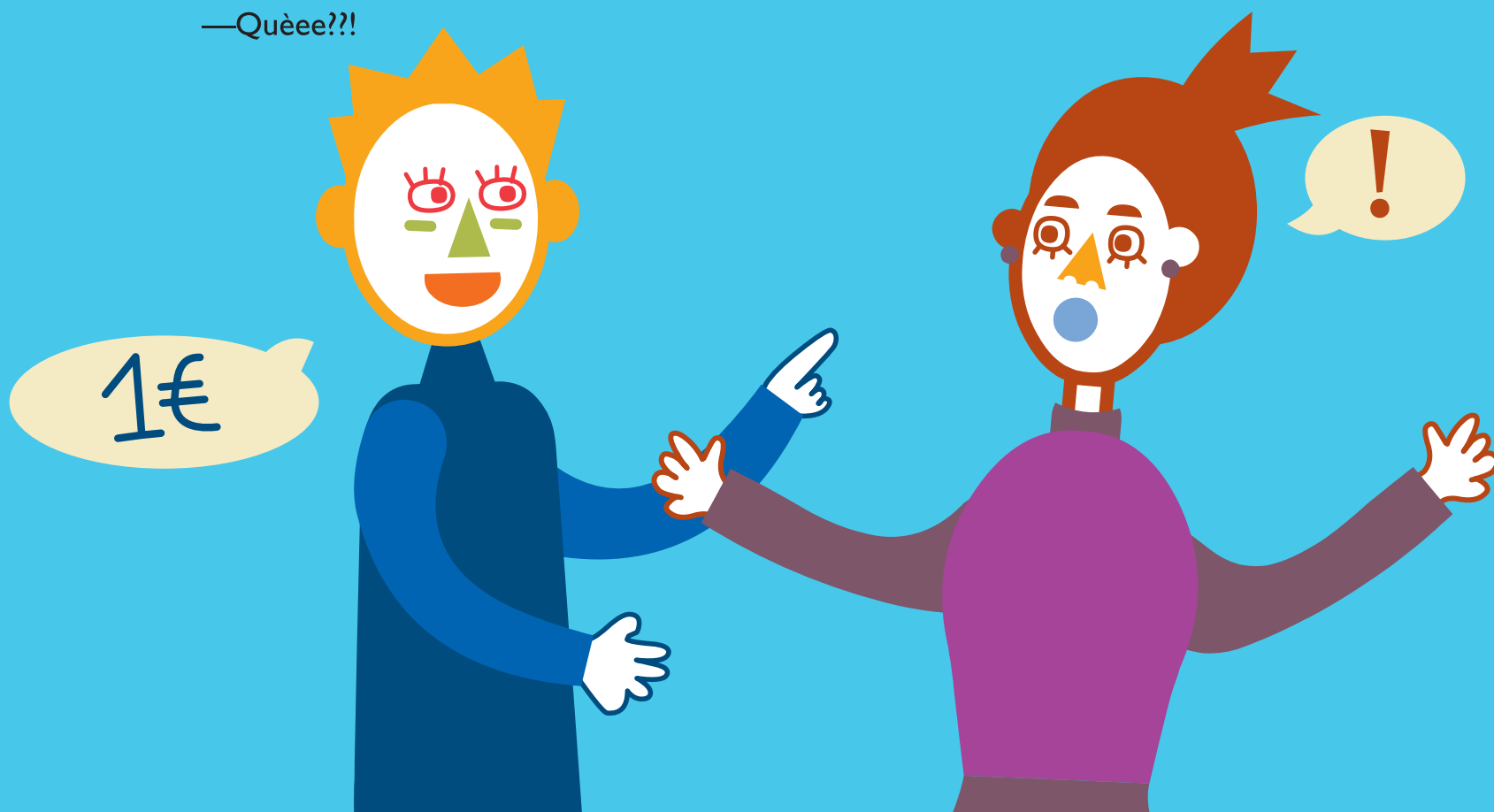
—Aquesta podria ser actriu!

—No, que vull ser cuinera!

Els van explicar als altres que la Blanca agafava els enunciats d'exàmens de la sala de profes de la manera més fàcil possible. Acostumada a entrar-hi cada dia, a buscar la seva mare, coneixia el lloc on els professors deixaven les coses. Només calia esperar un moment que ningú mires, i zip!, examen a la carpeta.

- Ningú desconfia d'ella. Fa anys que entra i surt de la sala de profes!
- Ostres, deu estar folrada. Un euro per examen!
- Només els de mates. Els altres valen 50 cèntims.
- Potser que féssim negocis amb ella, no trobeu? —va picar-los l'ullet l'Annia.
- Ja no cal. Estic traient les millors notes de la meva història —va dir el Gabriel, orgullós —i sense trampes!
- Bé, ara que hem descobert el misteri, us vull fer una proposta —va dir l'Annia amb certa por.
- Quina? —van fer els altres, a cor.
- Que acceptem la Susi a la Colla Metabòlica.
- Quèee?!!

L'Annia els va explicar la conversa amb la seva companya de classe i els va dir que la Susi necessitava tenir amics. Que la Colla era el millor lloc per a ella, ja que tots entendrien els seus problemes amb el menjar. L'Arnau hi va estar totalment d'acord, però el Gabriel i la Laura no ho veien tan clar.

—Ella no té cap trastorn!

—Sí que en té un.

—Però no és metabòlic.

—Val, però és un problema amb el menjar.

I vinga donar-hi voltes. Al final, l'Arnau va tenir una bona idea.

—Doncs si no pot ser membre de la Colla, podria ser-ne “simpatitzant”...

Tots van pensar que estaria bé que la Colla tingués simpatitzants, encara que ningú sabia exactament en què consistia, això de ser simpatitzant. El Tomàs ho va acabar d'arrodonir.

—Sí, com l'Eloi. No és dels cinc de la Colla, però dina amb nosaltres i comparteix les receptes amb els metabòlics!

Tots van pensar que era bona idea. Sempre que la Susi portés menjar amb baix contingut en proteïnes, podria compartir-lo amb la resta. Això mateix, seria una simpatitzant.

—Li haurem d'explicar què podem menjar i què no, perquè sàpiga què pot compartir amb nosaltres —va dir la Laura.

—Cap problema, jo li explicaré —va dir l'Arnau, content. —Li faré un esquema amb dibuixos!

L'Annia, per primer cop, no va dir res i es va conformar picant l'ullet a la resta.

S'acostaven les vacances de Nadal i els de segon havien de fer un treball de plàstica. Podien triar entre un mural, una auca o un còmic. La Colla Metabòlica van triar de fer un còmic. La Laura, tot i que no era el seu curs, hi va participar, reunint-se amb ells i donant idees. Al capdavant havia estat ella qui havia descobert la lladre d'exàmens. I el Gabriel li va haver de dur la motxilla el tros de casa al cole, però no va durar un mes. Al tercer dia ja se n'havia atipat i van decidir que a canvi de no dur-li més la motxilla la deixarien venir a veure com feien el còmic.

Van decidir explicar les coses que havien passat aquell inici de curs: els nous amics que havien fet, els problemes amb la Susi, les bones notes de l'altra classe, el misteri de la sala de profes... S'ho van passar molt bé. Qui no va estar tan contenta va ser la Blanca. Quan el còmic va arribar a mans de la professora de plàstica, aquesta va parlar amb la mare de la Blanca i automàticament, es van acabar les bones notes de l'altre grup. Acostumats a no estudiar, la majoria van suspendre el següent examen. A la classe dels metabòlics van riure molt.

—Ja els val, als profes! Que no se n'havien adonat abans, que era sospitós, que traguessin tan bones notes tots?

—Vaaa, els profes viuen a la Lluna!

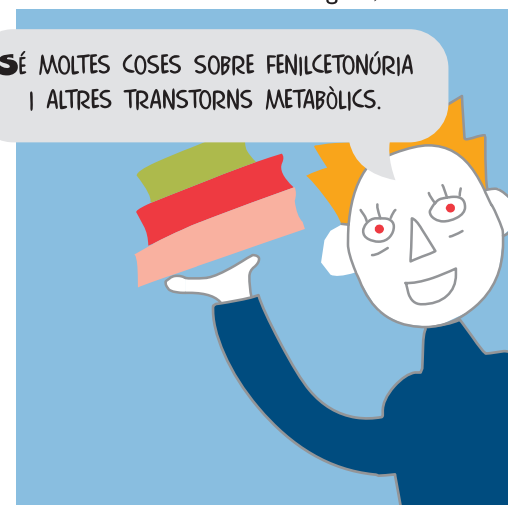
De gran, serà artista!

De gran, serà cuinera.

De gran, serà científic

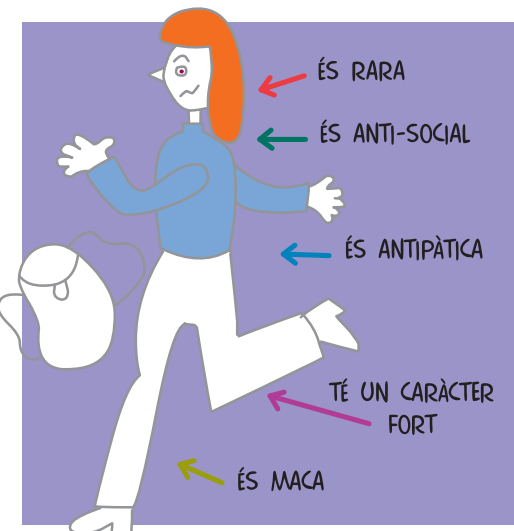
De gran serà fabricant de violins!

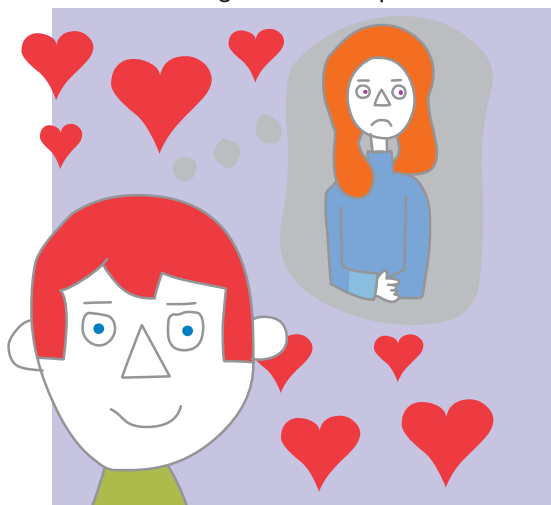
De gran, serà saltimbanqui!

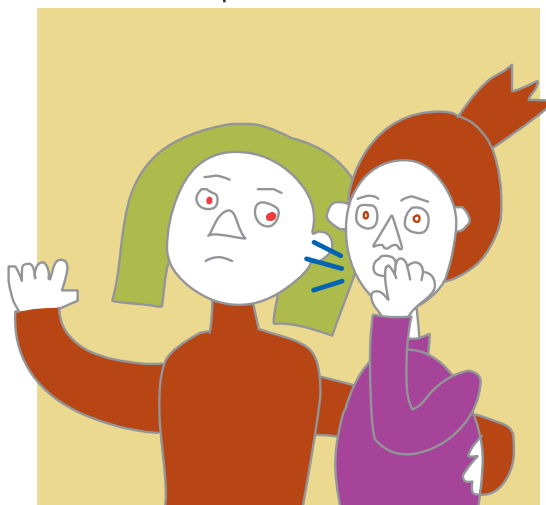
Al nostre curs hi ha dues classes: A i B

A l'Arnau li va agradar des del primer moment.

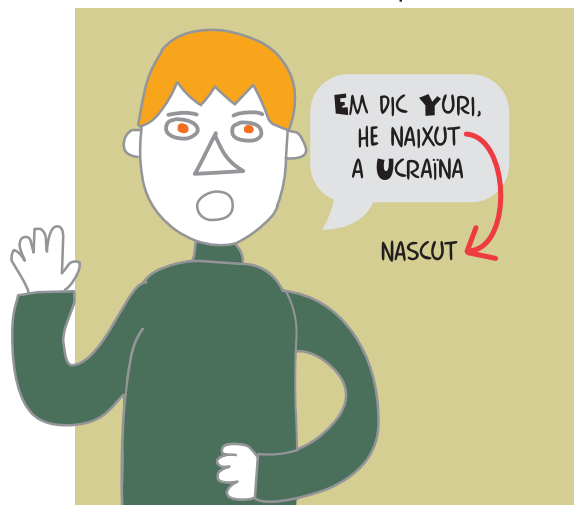
L'Annia sempre es fica on no la demanen.

A l'altra classe hi ha un altre nou, és d'Ucraïna

Es diu Yuri i està aprenent l'idioma.

El curs va començar bé, però de seguida...

En canvi, a la classe A...

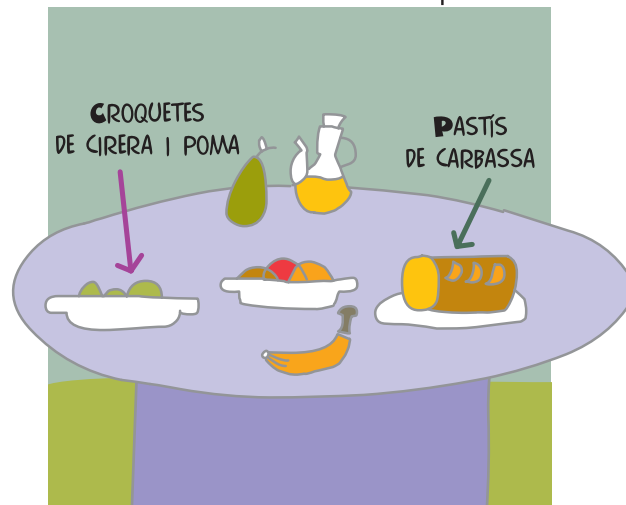
El Gabriel, que no podia suportar que el guanyessin en notes, ...

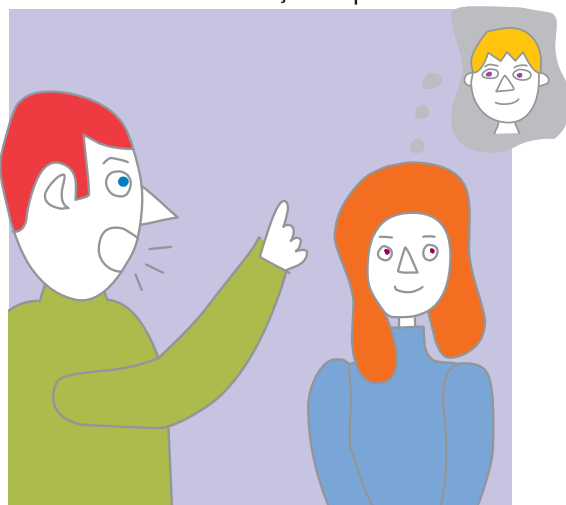
... va dir que havíem de descobrir el misteri.

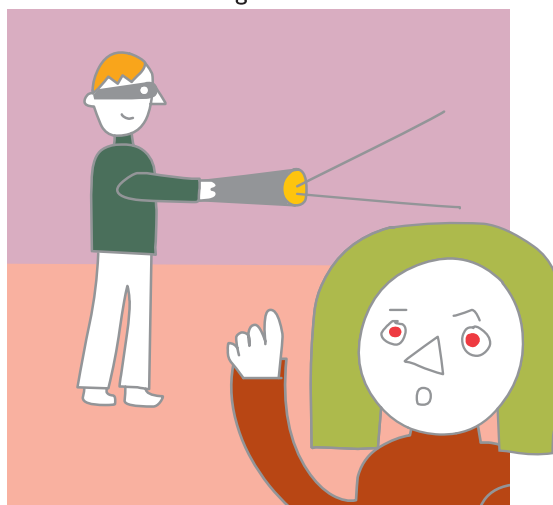
A les reunions tots portem un bon berenar baix en proteïnes.

Vam començar sospitant del Yuri.

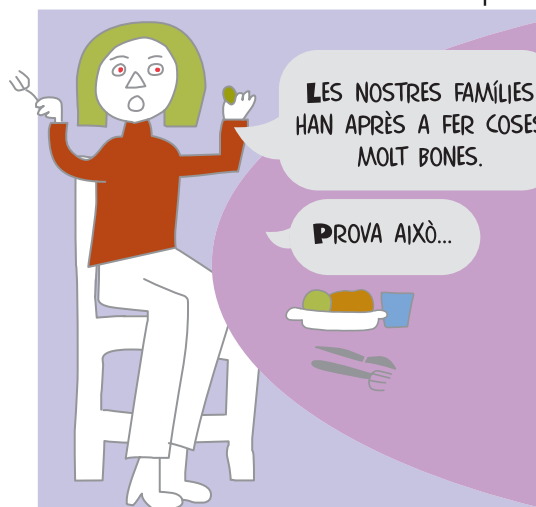
Però vam descartar-ho, perquè no ens l'imaginàvem robant exàmens.

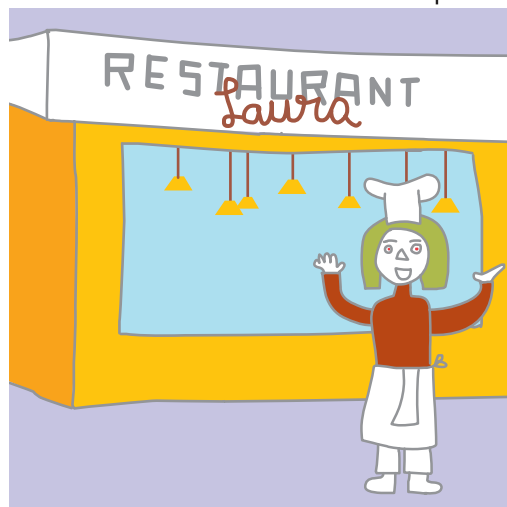
Haurem de buscar en una altra direcció.

Al menjador no en podíem parlar. Allà intercanviàvem receptes.

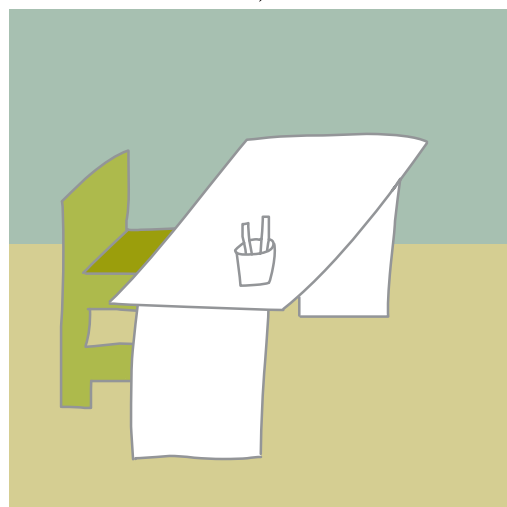
La Laura obrirà un restaurant “especial”.

L'Eloi, amic del Tomàs, s'ha afegit a la nostra taula. Té acidúria glutàrica.

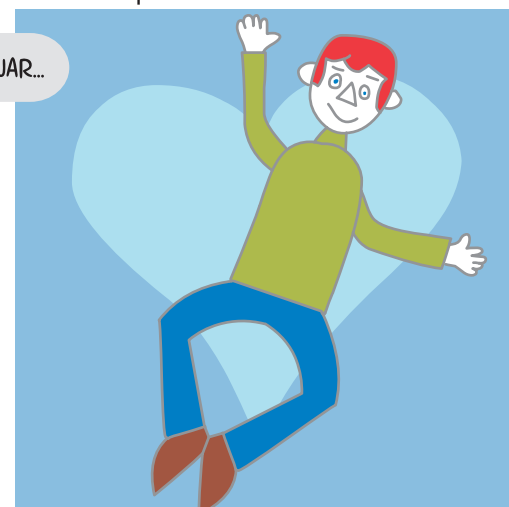
La Susi cada dia tenia més problemes.
I un bon dia, no va venir a classe...

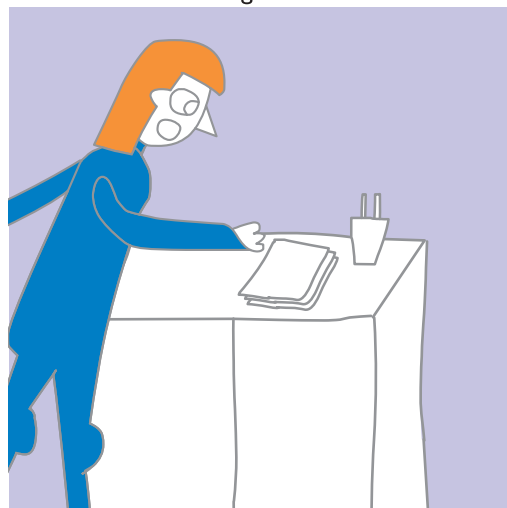
L'Annia la va anar a veure
i va descobrir el seu misteri.

No cal dir que l'Arnau va estar molt content ...

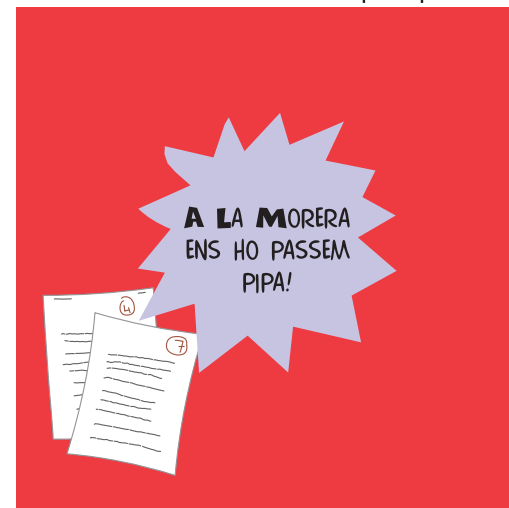
El misteri dels exàmens el vam descobrir
gràcies a l'Eloi i el Tomàs.

És la filla d'una profe: entra i surt
de la sala de profes sense que ningú sospiti!

Ara tothom treu la nota que li pertoca.!

Fi

